ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

អនុក្រឹត្យ

ស្តីពី

ក្រមសីលធម៌ទន្តពេទ្យ

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី១៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា

លេខ: ១៥៦ . អនក្រ . បក

អនុក្រឹត្យ

ស្តីពី

ក្រមសីលធម៌ទន្តពេទ្យ

****

រាជរដ្ឋាភិបាល

- បានឃើញរដ្ឋធម្មនុញ្ញ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/០៩០៨/១០៥៥ ចុះថ្ងៃទី២៥ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៨ ស្តីពីការតែងតាំងរាជរដ្ឋាភិបាល នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ ០២/នស/៩៤ ចុះថ្ងៃទី២០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៤ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅរបស់គណៈរដ្ឋមន្ត្រី
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០១៩៦/០៦ចុះថ្ងៃទី២៤ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៦ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការបង្កើតក្រសួងសុខាភិបាល
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/១១០០/១០ ចុះថ្ងៃទី០៣ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០០០ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការគ្រប់គ្រងលើការប្រកបវិជ្ជាជីវៈឯកជន ក្នុងវិស័យវេជ្ជសាស្ត្រ អមវេជ្ជសាស្ត្រ និងជំនួយវេជ្ជសាស្ត្រ
- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/០៩០៥/៣៩៦ ចុះថ្ងៃទី០២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៥ ស្តីពីការបង្កើតគណៈទន្តពេទ្យកម្ពុជា

- បានឃើញអនុក្រឹត្យលេខ ៦៧/អនក្រ.បក ចុះថ្ងៃទី២២ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៧ ស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅ នៃក្រសួងសុខាភិបាល
- បានឃើញអនុក្រឹត្យលេខ ៩៤/អនក្រ.បក ចុះថ្ងៃទី១១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០២ ស្តីពីបែបបទ និងលក្ខខណ្ឌនៃការអនុញ្ញាតឱ្យជនបរទេស ជាអ្នកវេជ្ជសាស្ត្រ អមវេជ្ជសាស្ត្រ និងជំនួយវេជ្ជសាស្ត្រ ប្រកបវិជ្ជាជីវៈឯកជន ក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- តាមការឯកភាពគ្នារបស់គណៈរដ្ឋមន្ត្រីក្នុងកិច្ចប្រជុំពេញអង្គ នាថ្ងៃទី០៤ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០៩

សម្រេច

ជំពូកទី ១

បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១.-

អនុក្រឹត្យនេះ មានគោលដៅកំណត់បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីក្រមសីលធម៌ទន្តពេទ្យ នៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

មាត្រា ២.-

អនុក្រឹត្យនេះមានគោលបំណងដូចតទៅ ÷

- លើកកម្ពស់សីលធម៌របស់ទន្តពេទ្យ។
- លើកកម្ពស់សេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងភាពសុចរិតក្នុងការប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្ររបស់ទន្តពេទ្យ។
- លើកកម្ពស់គុណភាព និងប្រសិទ្ធភាពនៃការព្យាបាលរបស់ទន្តពេទ្យ។

មាត្រា ៣.-

អនុក្រឹត្យនេះមានវិសាលភាពទៅលើទន្តពេទ្យ និងនិស្សិតអន្តេវាសិកទន្តពេទ្យដែលអាចធ្វើការជំនួសទន្តពេទ្យដែលកំពុងប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រ នៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

មាត្រា ៤.-

ទន្តពេទ្យក្នុងអនុក្រឹត្យនេះ សំដៅដល់នីតិជនដែលមានសញ្ញាបត្រទន្តសាស្ត្រចេញពីក្រសួងសុខាភិបាល

ឬក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ឬសញ្ញាបត្រចេញដោយគ្រឹះស្ថានឧត្តមសិក្សាដែលបានទទួលស្គាល់គុណភាពអប់រំ ដោយគណៈកម្មាធិការទទួលស្គាល់គុណភាពអប់រំ នៃកម្ពុជា។

ជំពូកទី ២

ករណីយកិច្ចទូទៅរបស់ទន្តពេទ្យ

មាត្រា ៥.-

ទន្តពេទ្យត្រូវតែគោរពជីវិតរាងកាយ និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់មនុស្ស ក្នុងការប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រ ទោះជាលក្ខណៈឯកជនក្តី សាធារណៈក្តី។

ទន្តពេទ្យត្រូវតែគោរពគោលការណ៍សីលធម៌ជាអាទិ៍ ភាពសុចរិត ភក្តីភាពចាំបាច់ក្នុងការប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រ ទោះស្ថិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ។

មាត្រា ៦.-

ទន្តពេទ្យត្រូវរក្សាការសម្ងាត់វិជ្ជាជីវៈក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលបានកំណត់ដោយច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិជាធរមាន ដើម្បីសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់អ្នកជំងឺ។

មាត្រា ៧.-

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវបោះបង់ឥស្សរភាពវិជ្ជាជីវៈរបស់ខ្លួនជាដាច់ខាត ទោះស្ថិតនៅក្រោមរូបភាពណាក៏ដោយ។

មាត្រា ៨.-

ទន្តពេទ្យត្រូវគោរពសិទ្ធិរបស់អ្នកជំងឺក្នុងការជ្រើសរើសទន្តពេទ្យរបស់ខ្លួនដោយសេរី និងជួយសម្រួលដល់ការជ្រើសរើសនេះ។

មាត្រា ៩.-

ទន្តពេទ្យត្រូវពិនិត្យ និងឱ្យដំបូន្មាន ឬព្យាបាលដោយសម្បជញ្ញៈ ចំពោះមនុស្សទូទៅស្មើៗគ្នា ដោយមិនប្រកាន់ពូជសាសន៍ ពណ៌សម្បុរ ភេទ ភាសា ជំនឿ សាសនា និន្នាការនយោបាយ ដើមកំណើត ឋានៈសង្គម ធនធាន ឬស្ថានភាពឯទៀតឡើយ។

មាត្រា ១០.-

ក្នុងក្របខណ្ឌច្បាប់ ទន្តពេទ្យមានឥស្សរភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការចេញវេជ្ជបញ្ជាដែលយល់ឃើញថាត្រឹមត្រូវបំផុតចំពោះកាលៈទេសៈ ។

នៅក្នុងមនសិការវិជ្ជាជីវៈ ទន្តពេទ្យត្រូវកំណត់វេជ្ជបញ្ជា និងធ្វើតែអ្វីដែលចាំបាច់សម្រាប់ធានាគុណភាព និងប្រសិទ្ធភាពនៃការថែទាំតែប៉ុណ្ណោះ ដោយគិតគូរដល់អត្ថប្រយោជន៍ និងផលវិបាកទាំងឡាយដែលអាចកើតឡើងជាយថាហេតុនៅពេលធ្វើការស្រាវជ្រាវ និងព្យាបាល ។

មាត្រា ១១.-

នៅចំពោះមុខអ្នកជំងឺ ឬអ្នករបួសធ្ងន់ ទន្តពេទ្យត្រូវជួយសង្គ្រោះអ្នកទាំងនោះ ឬធ្វើយ៉ាងណាឱ្យអ្នកទាំងនោះបានទទួលការថែទាំព្យាបាលដែលចាំបាច់បំផុត សមស្របតាមបច្ចេកទេស ។

មាត្រា ១២.-

ទន្តពេទ្យដែលសុំឱ្យទៅពិនិត្យ ឬព្យាបាលជនដែលដកហូតសេរីភាព មិនត្រូវធ្វើកិច្ចការនេះតែម្នាក់ឯងឡើយ មិនត្រូវបង្កលក្ខណៈ ឬឃុបឃិតធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់រូបរាងកាយ ផ្លូវចិត្ត ឬដល់កិត្តិយសរបស់អ្នកជំងឺ ទោះជាដោយផ្ទាល់ក្តី ដោយប្រយោលក្តី។ បើសង្កេតឃើញថាជននោះបានទទួលការធ្វើបាបផ្សេងៗ ទន្តពេទ្យត្រូវជូនព័ត៌មាននេះទៅអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចពាក់ព័ន្ធ តាមបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ ។

មាត្រា ១៣.-

ទន្តពេទ្យត្រូវតែសម្រិតសម្រាំង និងបង្កើនចំណេះដឹងរបស់ខ្លួនជានិច្ច ។ ទន្តពេទ្យត្រូវតែចូលរួមក្នុងគ្រប់សកម្មភាពបណ្តុះបណ្តាលជានិរន្តរ៍ ។ ទន្តពេទ្យទាំងអស់ត្រូវចូលរួមធ្វើការវាយតម្លៃលើការប្រតិបត្តិវិជ្ជាជីវៈ ។

មាត្រា ១៤.-

ទន្តពេទ្យត្រូវតែគាំទ្រសកម្មភាពដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការការពារ និងអប់រំសុខភាពមាត់ធ្មេញ ។ ការស្រង់ ការចុះបញ្ជី ការធ្វើវិភាគ និងការបញ្ជូនព័ត៌មានដោយរាយនាម ឬរាយនាមដោយប្រយោល អាចធ្វើទៅបានតែក្នុងក្របខណ្ឌកំណត់ដោយច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិជាធរមាន ។

មាត្រា ១៥.-

នៅពេលដែលបានចូលរួមក្នុងការផ្ដល់ព័ត៌មានស្ដីអំពីការអប់រំសុខភាពជាសាធារណៈ តាមមធ្យោបាយផ្សព្វផ្សាយអ្វីក៏ដោយ ទន្តពេទ្យត្រូវតែនិយាយដោយប្រុងប្រយ័ត្ន និងគិតទៅដល់ប្រតិឃាតនៃពាក្យសំដីរបស់ខ្លួនចំពោះសាធារណជន។ ហេតុនេះទន្តពេទ្យត្រូវលើកឡើងតែទិន្នន័យទាំងឡាយណាដែលមានការបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់។ ទន្តពេទ្យត្រូវជៀសវាងអំពើឃោសនាសម្រាប់ខ្លួនឯងផ្ទាល់ សម្រាប់អង្គភាពដែលខ្លួនធ្វើការជាមួយ ឬដែលខ្លួនគាំទ្រ ឬសម្រាប់មូលហេតុអ្វីមួយដែលមិនមែនជាផលប្រយោជន៍សាធារណៈ។

មាត្រា ១៦.-

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងមជ្ឈដ្ឋានសុខាភិបាលអំពីវិធីធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យ ឬវិធីព្យាបាលណាមួយដែលពុំមានការបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ ដោយមិនបានភ្ជាប់នូវឯកសារបញ្ជាក់បម្រុងឡើយ។ ទន្តពេទ្យមិនត្រូវធ្វើការផ្សព្វផ្សាយរបៀបនេះនៅចំពោះមុខសាធារណជន ដែលមិនមែននៅក្នុងក្របខណ្ឌសុខាភិបាលជាដាច់ខាត។

មាត្រា ១៧.-

ទន្តពេទ្យ អាចចូលរួមធ្វើការស្រាវជ្រាវជីវៈវេជ្ជសាស្ត្រទៅលើខ្លួនមនុស្សបានតែនៅក្នុងក្របខណ្ឌកំណត់ដោយច្បាប់។ ទន្តពេទ្យត្រូវកំណត់ច្បាស់លាស់អំពីប្រក្រតីភាពសមស្រប ព្រមទាំងភាពជាក់ស្ដែងនៃសេចក្ដីសន្និដ្ឋានចុងក្រោយរបស់ការស្រាវជ្រាវនោះ។

ទន្តពេទ្យព្យាបាល ដែលបានចូលរួមក្នុងការស្រាវជ្រាវជីវៈវេជ្ជសាស្ត្រនោះ ត្រូវតាមដានលទ្ធផលនៃការស្រាវជ្រាវដែលអាចធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ទំនុកចិត្តរបស់អ្នកជំងឺមកលើទន្តពេទ្យ ព្រមទាំងនិរន្តរភាពនៃការព្យាបាល។

មាត្រា ១៨.-

ការបូមយកឈាម ព្រមទាំងការកាត់យកសរីរាង្គ ជាលិកា កោសិកា ឬផ្នែកផ្សេងៗណាមួយនៃរាងកាយរបស់មនុស្សមានជីវិត ឬមនុស្សស្លាប់ នឹងអាចធ្វើទៅបានតែក្នុងលក្ខខណ្ឌកំណត់ដោយច្បាប់ និងបទបញ្ញត្តិជាធរមាន។

មាត្រា ១៩.-

វិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយកទៅច្នៃប្រឌិតធ្វើជាមុខជំនួញណាមួយឡើយ។ រូបភាពផ្សព្វផ្សាយផ្ទាល់ ឬប្រយោលដែលបំផ្លើសខុសពីការពិតទាំងអស់ ត្រូវហាមឃាត់។

មាត្រា ២០.-

ទន្តពេទ្យត្រូវឃ្លាំមើលលើអ្វីដែលដាក់ឈ្មោះ គុណសម្បត្តិ ឬសេចក្តីប្រកាសរបស់ខ្លួនជានិច្ច។ ទន្តពេទ្យមិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យគ្រប់អង្គការសាធារណៈ ឬឯកជនដែលខ្លួនធ្វើការជាមួយ ឬដែលខ្លួនសហការជាមួយប្រើប្រាស់នូវឈ្មោះ ឬសកម្មភាពវិជ្ជាជីវៈរបស់ខ្លួនក្នុងទិសដៅឃោសនាផ្សព្វផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម។

មាត្រា ២១.-

លើកលែងតែមានបដិប្បញ្ញត្តិទទួលស្គាល់ក្នុងលក្ខខណ្ឌណាមួយនៃច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិជាធរមាន ការចែកចាយក្នុងគោលបំណងរកផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ទន្តពេទ្យនូវឱសថ ឧបករណ៍ ឬផលិតផលទាំងឡាយដែលហាក់បីដូចជាមានប្រយោជន៍ដល់សុខភាព ប៉ុន្តែមិនទាន់មានការធានាច្បាស់លាស់ ត្រូវហាមឃាត់។ ទន្តពេទ្យមិនត្រូវផ្តល់ឱសថ ដែលពុំបានទទួលការអនុញ្ញាតឱ្យប្រើដល់អ្នកជំងឺប្រើប្រាស់ឡើយ។

មាត្រា ២២.-

ការរួមគំនិតគ្នាទាំងឡាយរវាងទន្តពេទ្យនិងទន្តពេទ្យ រវាងទន្តពេទ្យ គ្រូពេទ្យ ឱសថការី និងអ្នកជំនួយវេជ្ជសាស្ត្រ និង/ឬសាធារណជន តាមផ្លូវកាយ ឬផ្លូវចិត្តសម្រាប់ប្រយោជន៍បុគ្គលក្នុងការប្រកបវិជ្ជាជីវៈ ត្រូវហាមឃាត់។

មាត្រា ២៣.-

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវពិគ្រោះពិនិត្យ និងព្យាបាលអ្នកជំងឺនៅកន្លែងពាណិជ្ជកម្ម ឬនៅកន្លែងណាមួយផ្សេងដែលមានដាក់លក់ឱសថ ផលិតផល និងឧបករណ៍ដែលទន្តពេទ្យនោះចេញវេជ្ជបញ្ជាឱ្យប្រើប្រាស់នោះឡើយ។

មាត្រា ២៤.-

ទន្តពេទ្យម្នាក់ អាចប្រកបការងារមួយផ្សេងទៀតបានលុះត្រាតែការងារនោះមិនប៉ះពាល់ដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូរវិជ្ជាជីវៈ និងមិនបណ្តាលឱ្យមានការទាញយកចំណេញពីវេជ្ជបញ្ជា ឬការទូន្មានរបស់ទន្តពេទ្យនោះ។

មាត្រា ២៥.-

ទន្តពេទ្យដែលកំពុងបំពេញអាណត្តិតាមរយៈការបោះឆ្នោត ឬបំពេញការងារក្នុងក្របខណ្ឌរដ្ឋបាលសាធារណៈ មិនត្រូវប្រើប្រាស់តួនាទីទាំងនោះដើម្បីបង្កើនអតិថិជនរបស់ខ្លួនឡើយ។

មាត្រា ២៦.-

ការផ្ដល់របាយការណ៍លំអៀង ឬការផ្ដល់វិញ្ញាបនបត្របន្លំ ត្រូវហាមឃាត់ ។

មាត្រា ២៧.-

ការបន្លំ ការរំលោភទៅលើតម្លៃកំណត់ ការផ្ដល់ព័ត៌មានមិនពិតអំពីតម្លៃនៃការព្យាបាលដែលបានទទួល និងអំពីទង្វើនានាដែលបានអនុវត្ត ត្រូវហាមឃាត់ ។

មាត្រា ២៨.-

ការជួយសម្រួល ឬគាំទ្រអ្នកប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រខុសច្បាប់ណាម្នាក់ ត្រូវហាមឃាត់ ។

មាត្រា ២៩.-

ទោះស្ថិតនៅក្រៅក្របខណ្ឌនៃវិជ្ជាជីវៈក៏ដោយ ទន្តពេទ្យទាំងអស់ត្រូវតែជៀសវាងអំពើទាំងឡាយណាដែលអាចធ្វើឱ្យអាប់ឱនទូវវិជ្ជាជីវៈរបស់ខ្លួន ។

ជំពូកទី ៣

ករណីយកិច្ចរបស់ទន្តពេទ្យចំពោះអ្នកជំងឺ

មាត្រា ៣០.-

នៅពេលព្រមទទួលពិនិត្យព្យាបាលអ្នកជំងឺណាម្នាក់ ទន្តពេទ្យត្រូវធានាធ្វើការថែទាំដោយយកចិត្តទុកដាក់ស្មោះត្រង់ផ្អែកលើចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រ ហើយបើចាំបាច់ត្រូវរកជំនួយពីអ្នកដែលមានសមត្ថភាពខ្ពស់ជាង ។

មាត្រា ៣១.-

ជានិច្ចកាលទន្តពេទ្យត្រូវធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យដោយយកចិត្តទុកដាក់ ដោយចំណាយពេលវេលាដែលចាំបាច់ និងដោយផ្អែកលើវិធីវិទ្យាសាស្ត្រ ស្របតាមតម្រូវការ ហើយបើចាំបាច់ត្រូវរកជំនួយសមស្រប ។

មាត្រា ៣២.-

ទន្តពេទ្យត្រូវសរសេរវេជ្ជបញ្ជាឱ្យបានច្បាស់លាស់ដើម្បីឱ្យអ្នកជំងឺ សាច់ញាតិ និងអ្នកជិតខាងយល់បានពិតប្រាកដ និងអាចអនុវត្តបានត្រឹមត្រូវ ។

មាត្រា ៣៣.-

ទន្តពេទ្យត្រូវបញ្ជាក់ចំពោះអ្នកជំងឺដែលខ្លួនពិនិត្យព្យាបាល ឬឱ្យដំបូន្មាន និងព័ត៌មានដោយស្មោះត្រង់ និងច្បាស់លាស់អំពីស្ថានភាពអ្នកជំងឺ អំពីការស្រាវជ្រាវផ្សេងៗ និងអំពីការថែទាំដែលទន្តពេទ្យត្រូវធ្វើក្នុងរយៈពេលកំពុងព្យាបាល ។

ទន្តពេទ្យត្រូវគិតគូរដល់បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អ្នកជំងឺទាំងនេះក្នុងការពន្យល់ និងធ្វើយ៉ាងណាឱ្យគេបានយល់ ។

ក្នុងផលប្រយោជន៍របស់អ្នកជំងឺ និងដោយមូលហេតុសីលធម៌ក្នុងវិជ្ជាជីវៈ និងសម្បជញ្ញៈ ទន្តពេទ្យមិនគួរប្រាប់អ្នកជំងឺឱ្យដឹងអំពីរោគវិនិច្ឆ័យ ឬអំពីបុរេនិមិត្តធ្ងន់ធ្ងរណាមួយ លើកលែងតែជំងឺនោះអាចឆ្លងដល់អ្នកជិតខាង ។

ការផ្តល់ព័ត៌មានបុរេនិមិត្តអស់សង្ឃឹមដល់អ្នកជំងឺ ត្រូវធ្វើឡើងដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ គ្រួសាររបស់អ្នកជំងឺត្រូវតែបានទទួលដំណឹងនេះ លើកលែងតែជនណាដែលអ្នកជំងឺបានហាម ។

មាត្រា ៣៤.-

នៅគ្រប់ករណីទាំងអស់ ការពិនិត្យព្យាបាល ឬការថែទាំ ត្រូវតែបានទទួលការយល់ព្រមពីអ្នកជំងឺ ។

កាលណាអ្នកជំងឺដែលមានស្មារតីធម្មតា បដិសេធការអនុវត្តការស្រាវជ្រាវ ឬវិធីព្យាបាល ដែលបម្រុងធ្វើទៅលើខ្លួនគេ ទន្តពេទ្យត្រូវតែគោរពតាម ក្រោយពីបានពន្យល់អ្នកជំងឺឱ្យបានដឹងអំពីផលវិបាកនៃការបដិសេធនោះ ។

បើអ្នកជំងឺមិនអាចសំដែងឆន្ទៈរបស់ខ្លួនបាន ហើយពុំមានវត្តមានរបស់គ្រួសារអ្នកជំងឺនៅជាមួយ ទន្តពេទ្យមិនអាចធ្វើអន្តរាគមន៍បានឡើយ លើកលែងតែក្នុងករណីបន្ទាន់ ឬមិនអាចធ្វើការទាក់ទងនឹងគ្រួសារនោះបាន ។

មាត្រា ៣៥.-

ទោះស្ថិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ ទន្តពេទ្យត្រូវតែខិតខំជួយសម្រាលទុក្ខព្រួយរបស់អ្នកជំងឺ ជួយគាំពារខាងផ្លូវចិត្ត និងចៀសវាងគំនិតមានះ គ្មានហេតុផលក្នុងការវិភាគស្រាវជ្រាវ ឬក្នុងការព្យាបាល ។

មាត្រា ៣៦.-

ទន្តពេទ្យត្រូវស្ថិតនៅជិតអ្នកហៀបនឹងស្លាប់រហូតដល់ដង្ហើមចុងក្រោយ ដោយបន្តធ្វើការថែទាំ និងចាត់វិធានការសមស្របទៅនឹងគុណសម្បត្តិនៃជីវិតមួយដែលនឹងត្រូវផុតរលត់ រក្សាសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់អ្នកជំងឺ ព្រមទាំងជួយលើកកម្លាំងចិត្តដល់អ្នកនៅជុំវិញ។

ទន្តពេទ្យគ្មានសិទ្ធិបង្កឱ្យមនុស្សស្លាប់ដោយចេតនាឡើយ។

មាត្រា ៣៧.-

ទន្តពេទ្យមិនអាចផ្តល់ឱ្យអ្នកជំងឺ ឬអ្នកនៅជុំវិញនូវឱសថ ឬរបៀបព្យាបាលដែលមានលក្ខណៈមិនច្បាស់លាស់ ឬមិនទាន់ត្រូវបានពិសោធគ្រប់គ្រាន់ ទោះបីយល់ឃើញថាវាអាចជួយទ្រទ្រង់សុខភាព ឬពុំមានគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកជំងឺក៏ដោយ។

ការព្យាបាលតាមរបៀបបោកប្រាស់ ត្រូវហាមឃាត់។

មាត្រា ៣៨.-

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកជំងឺនៅក្នុងការសិក្សាស្រាវជ្រាវ និងអន្តរាគមន៍ផ្សេងៗក៏ដូចជានៅក្នុងការព្យាបាល។

មាត្រា ៣៩.-

បើពុំមានមូលហេតុទន្តសាស្ត្រធ្ងន់ធ្ងរ អ្នកជំងឺពុំបានដឹង និងយល់ព្រមជាមុនទេ ការវះកាត់មិនត្រូវបន្សល់ទុកនូវពិការភាព លើកលែងតែករណីដែលបន្ទាន់បំផុត ឬមិនអាចធ្វើការទាក់ទងនឹងគ្រួសាររបស់អ្នកជំងឺ។

មាត្រា ៤០.-

ទន្តពេទ្យដែលគេអញ្ជើញឱ្យពិនិត្យព្យាបាលអនីតិជន ឬអសមត្ថជនពេញវ័យ ត្រូវមានការយល់ព្រមពីឪពុកម្តាយ ឬអ្នកតំណាងតាមផ្លូវច្បាប់ជាមុនសិន។

ក្នុងករណីបន្ទាន់ ទោះបីគេមិនអាចទាក់ទងនឹងគ្រួសារ ឬអ្នកតំណាងបានក៏ដោយ ទន្តពេទ្យត្រូវតែធ្វើការព្យាបាលបឋមចាំបាច់។

ប្រសិនជាសាមីជនអាចបញ្ចេញមតិបាន ទន្តពេទ្យត្រូវខិតខំធ្វើតាមមតិនោះឱ្យអស់លទ្ធភាព។

មាត្រា ៤១.-

ទន្តពេទ្យត្រូវតែជាអ្នកការពារកុមារក្រោមអាយុ១៥ (ដប់ប្រាំ)ឆ្នាំ កាលណាទន្តពេទ្យយល់ឃើញថា អ្នកនៅជុំវិញកុមារនោះ មិនបានយល់ និងមិនបានការពារផលប្រយោជន៍នៃសុខភាពមាត់ធ្មេញរបស់កុមារនោះ។

មាត្រា ៤២.-

ទន្តពេទ្យត្រូវធ្វើសលាកបត្រកត់ត្រារបស់អ្នកជំងឺម្នាក់ៗ។ សលាកបត្រនេះត្រូវរក្សាជាការសម្ងាត់ សម្រាប់កត់ត្រាព័ត៌មានប្រចាំថ្ងៃដែលជាប្រយោជន៍ចាំបាច់ក្នុងការធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យ និងធ្វើការព្យាបាល លើកលែងតែមានបទប្បញ្ញត្តិចែងផ្ទុយពីនេះ។

ក្នុងគ្រប់ករណីទាំងអស់ ទន្តពេទ្យត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការថែរក្សាឯកសារទាំងនេះ។

ទន្តពេទ្យត្រូវបញ្ជូនព័ត៌មាន និងឯកសារចាំបាច់ទាំងឡាយសម្រាប់បន្តការព្យាបាលតាមសំណូមពរអ្នកជំងឺ ឬដោយមានការយល់ព្រមអំពីសាមីជនទៅទន្តពេទ្យឯទៀតដែលចូលរួមព្យាបាល ឬទន្តពេទ្យណាម្នាក់ដែលអ្នកជំងឺសម្រេចចិត្តទៅពិគ្រោះបន្ត។

មាត្រា ៤៣.-

ទោះបីស្ថិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ ទន្តពេទ្យត្រូវធានានិរន្តរភាពនៃការថែទាំអ្នកជំងឺ។

ក្រៅពីករណីបន្ទាន់ ក្នុងករណីដែលទន្តពេទ្យមិនអាចបំពេញករណីយកិច្ចមនុស្សធម៌របស់ខ្លួនបាន ទន្តពេទ្យមានសិទ្ធិបដិសេធការព្យាបាលរបស់ខ្លួនដោយមូលហេតុវិជ្ជាជីវៈ ឬផ្ទាល់ខ្លួន។

ប្រសិនបើទន្តពេទ្យបដិសេធបេសកកម្មនេះ ទន្តពេទ្យត្រូវផ្តល់ដំណឹងដល់អ្នកជំងឺ និងត្រូវបញ្ជូនព័ត៌មានចាំបាច់ទាំងឡាយទៅទន្តពេទ្យដែលអ្នកជំងឺជ្រើសរើសថ្មីដើម្បីធ្វើការព្យាបាលបន្ត។

មាត្រា ៤៤.-

ទន្តពេទ្យមិនអាចបោះបង់អ្នកជំងឺរបស់ខ្លួនបានឡើយ នៅពេលមានគ្រោះថ្នាក់សាធារណៈ លើកលែងតែបានទទួលបញ្ជាដាច់ខាតពីអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ស្របតាមលក្ខខណ្ឌច្បាប់ និងបញ្ញត្តិជាធរមាន។

មាត្រា ៤៥.-

ទន្តពេទ្យដែលត្រូវអញ្ជើញឱ្យមកព្យាបាលនៅក្នុងគ្រួសារ ឬក្នុងសមូហភាពត្រូវខិតខំធ្វើយ៉ាងណាឱ្យគេគោរពវិធានការអនាម័យ និងវិធីបង្ការរោគ។

ទន្តពេទ្យត្រូវប្រាប់អ្នកជំងឺអំពីការទទួលខុសត្រូវ និងករណីយកិច្ចរបស់អ្នកជំងឺចំពោះខ្លួនឯង និងចំពោះអ្នកដទៃ ព្រមទាំងការប្រុងប្រយ័ត្ននានាដែលអ្នកជំងឺត្រូវយកចិត្តទុកដាក់។

មាត្រា ៤៦.-

ទន្តពេទ្យត្រូវជួយសម្រួលអ្នកជំងឺ ក្នុងការទទួលផលប្រយោជន៍សង្គមទាំងឡាយដែលអ្នកជំងឺបានទទួលតាមផ្លូវច្បាប់ ដោយមិនយោគយល់តាមការចង់បានហួសហេតុរបស់អ្នកជំងឺ។

ក្នុងករណីដែលគ្មានការជំទាស់ពីអ្នកជំងឺ ទន្តពេទ្យត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យផ្តល់ព័ត៌មានទន្តសាស្ត្រដែលចាំបាច់ទៅទន្តពេទ្យទីប្រឹក្សារបស់អង្គការនិរភ័យសង្គមដែលអ្នកជំងឺចំណុះ ឬទៅទន្តពេទ្យនៃអង្គការសាធារណៈដែលមានសិទ្ធិសម្រេចបែងចែកផលប្រយោជន៍សង្គម។

មាត្រា ៤៧.-

ទន្តពេទ្យ មិនត្រូវជ្រៀតជ្រែកក្នុងកិច្ចការគ្រួសារ ឬក្នុងជីវភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកជំងឺឡើយ បើពុំមានមូលហេតុវិជ្ជាជីវៈ។

មាត្រា ៤៨.-

ទន្តពេទ្យដែលបានព្យាបាលអ្នកជំងឺម្នាក់រហូតដល់អ្នកជំងឺនោះទទួលមរណភាព អាចទទួលផលប្រយោជន៍បានតាមការសម្តែងចេញ ឬតាមសំបុត្របណ្តាំរបស់អ្នកស្លាប់ដែលបានធ្វើក្នុងពេលកំពុងព្យាបាល តែក្នុងករណី និងលក្ខខណ្ឌកំណត់ដោយច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិជាធរមានប៉ុណ្ណោះ។

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវប្រើឥទ្ធិពល ដើម្បីបានទទួលសិទ្ធិអំណាច ឬការចុះកិច្ចសន្យាណាមួយជាមួយអ្នកជំងឺដែលជាលក្ខខណ្ឌមានអំណោយផលមិនប្រក្រតីដល់ទន្តពេទ្យឡើយ។

មាត្រា ៤៩.-

ថ្លៃនៃការពិនិត្យ និងការព្យាបាលអ្នកជំងឺរបស់ទន្តពេទ្យត្រូវតែកំណត់តាមខ្នាតតម្លៃ ដោយផ្អែកទៅលើសកម្មភាពដែលបានអនុវត្ត ឬក្នុងកាលៈទេសៈពិសេស។ តម្លៃនៃការព្យាបាលទាំងនេះអាចទាមទារបានតែក្រោយពេលអនុវត្តការងារប៉ុណ្ណោះ។

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវទាមទារតម្លៃនៃការព្យាបាលចំពោះការពន្យល់ ឬផ្តល់ដំបូន្មានទៅអ្នកជំងឺតាមសេវាទូរគមនាគមន៍ ឬតាមលិខិតស្នាមឡើយ។

ទន្តពេទ្យត្រូវឆ្លើយតបរាល់ការសុំព័ត៌មាន និងការពន្យល់អំពីតម្លៃនៃការព្យាបាល។

ពុំមានវិធីបង់ប្រាក់ពិសេសណាមួយអាចបង្ខំទៅលើអ្នកជំងឺឡើយ ។

មាត្រា ៥០.-

កាលណាទន្តពេទ្យច្រើននាក់សហការគ្នាពិនិត្យ ឬព្យាបាល តម្លៃនៃការព្យាបាលត្រូវធ្វើឡើងចំពោះទន្តពេទ្យម្នាក់ៗ ដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ។

ការឧបត្ថម្ភចំពោះអ្នកជំនួយការដែលត្រូវជ្រើសរើស និងធ្វើការក្រោមការត្រួតពិនិត្យរបស់ទន្តពេទ្យណាម្នាក់ត្រូវតែបញ្ចូលទៅក្នុងតម្លៃកំណត់នៃការព្យាបាលរបស់ទន្តពេទ្យនោះ ។

មាត្រា ៥១.-

នៅគ្រប់កាលៈទេសៈ ការសន្យាម៉ៅការដើម្បីប្រសិទ្ធភាពនៃការព្យាបាល ព្រមទាំងការទាមទារប្រាក់កក់ ត្រូវហាមឃាត់ ។

ជំពូកទី ៤

ទំនាក់ទំនងរវាងទន្តពេទ្យនិងទន្តពេទ្យ ព្រមទាំងរវាងទន្តពេទ្យ និងអ្នកប្រកបវិជ្ជាជីវៈសុខាភិបាលផ្សេងៗ

មាត្រា ៥២.-

ទន្តពេទ្យទាំងអស់ត្រូវមានទំនាក់ទំនងល្អជាសហភាតរៈជាមួយគ្នាជានិច្ច ។ ទន្តពេទ្យណាដែលមានទំនាស់ជាមួយគ្នា ត្រូវខិតខំដោះស្រាយដោយការផ្សះផ្សារ ហើយបើចាំបាច់ត្រូវធ្វើតាមរយៈក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ។ ទន្តពេទ្យត្រូវចេះជួយគ្នាវិញទៅមកក្នុងពេលមានទុក្ខលំបាក ។

មាត្រា ៥៣.-

ការពង្វាង ឬការប៉ុនប៉ងពង្វាងបង្កើនអតិថិជន ត្រូវហាមឃាត់ ។

មាត្រា ៥៤.-

នៅពេលទទួលការពិគ្រោះជាមួយអ្នកជំងឺដែលសហភាតរៈម្នាក់ទៀតបានព្យាបាលមុន ទន្តពេទ្យត្រូវ÷

- គោរពផលប្រយោជន៍របស់អ្នកជំងឺ ដោយធ្វើការព្យាបាលពិសេសតែក្នុងស្ថានភាពបន្ទាន់ ។
- គោរពសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់អ្នកជំងឺ ដែលមានបំណងរកទន្តពេទ្យផ្សេងដោយមានការយល់ព្រមពី

អ្នកជំងឺ ទន្តពេទ្យពិគ្រោះត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានទៅទន្តពេទ្យព្យាបាល អំពីការសង្កេតឃើញ និងការសម្រេចចិត្តផ្សេងៗ។ ក្នុងករណីមានការបដិសេធពីអ្នកជំងឺ ទន្តពេទ្យពិគ្រោះត្រូវប្រាប់អ្នកជំងឺអំពីផលវិបាកទាំងឡាយដែលអាចកើតមានឡើងពីការបដិសេធនោះ។

មាត្រា ៥៥.-

នៅពេលអញ្ជើញឱ្យពិគ្រោះជាមួយអ្នកជំងឺម្នាក់ជាបន្ទាន់ បើសិនអ្នកជំងឺនោះត្រូវទទួលការពិនិត្យជាថ្មីដោយទន្តពេទ្យព្យាបាលរបស់គេ ឬដោយទន្តពេទ្យម្នាក់ផ្សេងទៀត ទន្តពេទ្យពិគ្រោះបន្ទាន់នោះត្រូវសរសេររបាយការណ៍អំពីអន្តរាគមន៍ និងការព្យាបាលរបស់ខ្លួនប្រគល់ឱ្យអ្នកជំងឺ ឬផ្ញើទៅសហភាគរៈដោយផ្ទាល់ ក្រោយពីប្រាប់អ្នកជំងឺឱ្យបានដឹង។

ទន្តពេទ្យពិគ្រោះ ត្រូវរក្សាទុកឯកសារចម្លងមួយច្បាប់។

មាត្រា ៥៦.-

ក្នុងកាលៈទេសៈចាំបាច់ ទន្តពេទ្យត្រូវធ្វើការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយសហភាគរៈណាម្នាក់ ឬទទួលការពិគ្រោះរួមជាមួយទន្តពេទ្យដែលស្នើឡើងដោយអ្នកជំងឺ ឬដោយសាច់ញាតិរបស់គេ។

បើសិនជាទន្តពេទ្យពិគ្រោះយល់ឃើញថា មិនអាចទទួលការយល់ព្រមតាមការជ្រើសរើសរបស់អ្នកជំងឺទេនោះ ទន្តពេទ្យពិគ្រោះអាចបដិសេធការចូលរួមបាន។ ទន្តពេទ្យពិគ្រោះអាចជូនយោបល់ឱ្យអញ្ជើញទន្តពេទ្យផ្សេងណាម្នាក់តាមតែទន្តពេទ្យនោះបានគិត បើពុំមានការជ្រើសរើសរបស់អ្នកជំងឺ។

ក្រោយពីការពិគ្រោះ ទន្តពេទ្យត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដល់ទន្តពេទ្យព្យាបាល អំពីការពិនិត្យ ការសន្និដ្ឋាន និងការព្យាបាលជាយថាហេតុរបស់ខ្លួន ដោយប្រាប់អ្នកជំងឺឱ្យបានដឹង។

មាត្រា ៥៧.-

ក្រោយពីការពិគ្រោះ កាលណាទន្តពេទ្យពិគ្រោះ និងទន្តពេទ្យព្យាបាលមានមតិខុសគ្នាខ្លាំង អ្នកជំងឺត្រូវតែបានដឹងអំពីបញ្ហានេះ។ ទន្តពេទ្យព្យាបាលមានសិទ្ធិផ្អាកការថែទាំរបស់ខ្លួន បើអ្នកជំងឺ ឬអ្នកនៅជុំវិញមានជំនឿទុកចិត្តលើទន្តពេទ្យពិគ្រោះ។

មាត្រា ៥៨.-

ទន្តពេទ្យពិគ្រោះ មិនត្រូវផ្តួចផ្តើមអញ្ជើញ ឬពិនិត្យអ្នកជំងឺសាជាថ្មី ដោយមិនបានជម្រាបទន្តពេទ្យព្យាបាលឱ្យបានដឹងជាមុនលើកលែងតែមានភាពបន្ទាន់។

ទន្តពេទ្យពិគ្រោះ មិនត្រូវបន្តការថែទាំដោយផ្អែកទៅលើស្ថានភាពរបស់អ្នកជំងឺទៀតទេ នៅពេលការថែទាំនេះជាសមត្ថកិច្ចរបស់ទន្តពេទ្យព្យាបាល លើកលែងតែជាឆន្ទៈរបស់អ្នកជំងឺ ហើយទន្តពេទ្យពិគ្រោះត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានចាំបាច់ទាំងអស់ដល់ទន្តពេទ្យសម្រាប់តាមដានអ្នកជំងឺ ។

មាត្រា ៥៩.-

ដោយមិនប៉ះពាល់លើបទប្បញ្ញត្តិស្តីពីសេវាព្យាបាលរបស់មន្ទីរពេទ្យសាធារណៈ និងឯកជន ទន្តពេទ្យទទួលបន្ទុកព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលចូលក្នុងមន្ទីរពេទ្យ ត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានអំពីការសម្រាកពេទ្យនេះដល់ទន្តពេទ្យព្យាបាល ឬអ្នកជិតខាងដែលអ្នកជំងឺបានប្រាប់ ។ ទន្តពេទ្យនៃមន្ទីរពេទ្យនោះត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានដល់គ្រូពេទ្យព្យាបាលអំពីសេចក្តីសម្រេចចាំបាច់ទាំងឡាយដែលទន្តពេទ្យព្យាបាលនោះអាចត្រូវអញ្ជើញឱ្យចូលរួម បើអាចធ្វើទៅបាន ។

មាត្រា ៦០.-

នៅពេលណាទន្តពេទ្យច្រើននាក់សហការពិនិត្យ ឬព្យាបាលអ្នកជំងឺម្នាក់ ទន្តពេទ្យទាំងនោះត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ទន្តពេទ្យម្នាក់ៗទទួលខុសត្រូវរៀងៗខ្លួន និងតាមឃ្លាំមើលការវិវត្តនៃអ្នកជំងឺជានិច្ច ។

ទន្តពេទ្យម្នាក់ៗអាចបដិសេធការចូលរួម ឬបញ្ឈប់ការសហការរបស់ខ្លួនបានតែក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលការមិនចូលរួម ឬការបញ្ឈប់នេះមិនបង្កភាពអន្តរាយដល់អ្នកជំងឺ ហើយត្រូវផ្តល់ដំណឹងឱ្យដល់សហភាគរៈទាំងអស់ ។

មាត្រា ៦១.-

ទន្តពេទ្យម្នាក់អាចឱ្យសហភាគរៈម្នាក់ ឬនិស្សិតអន្តេវាសិកទន្តសាស្ត្រម្នាក់ដែលបានបំពេញលក្ខខណ្ឌកំណត់ដោយគណៈទន្តពេទ្យធ្វើការជំនួសក្នុងមុខរបរវិជ្ជាជីវៈជាបណ្តោះអាសន្នបាន ។ ទន្តពេទ្យនោះត្រូវជូនដំណឹងទៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ពាក់ព័ន្ធជាមុនអំពីឈ្មោះគុណវុឌ្ឍិរបស់អ្នកជំនួស ព្រមទាំងថ្ងៃ ខែ និងរយៈពេលនៃការជំនួស ។

ទន្តពេទ្យដែលត្រូវគេជំនួស ត្រូវបញ្ឈប់សកម្មភាពទន្តសាស្ត្រសេរីទាំងអស់នៅក្នុងរយៈពេលនៃការជំនួស ។

មាត្រា ៦២.-

នៅពេលបញ្ចប់ការជំនួស ទន្តពេទ្យជំនួសត្រូវបញ្ឈប់សកម្មភាពទាក់ទងនឹងការជំនួសទាំងអស់ និង ប្រគល់ព័ត៌មានចាំបាច់ទាំងឡាយដល់ទន្តពេទ្យសាមី ដើម្បីនិរន្តរភាពនៃការព្យាបាល។

មាត្រា ៦៣.-

ការអនុវត្តទាំងឡាយដែលមាននិន្នាការបញ្ចុះតម្លៃនៃការព្យាបាលរបស់ទន្តពេទ្យ ក្នុងគោលបំណង ប្រកួតប្រជែង ត្រូវហាមឃាត់។

ទន្តពេទ្យមានសិទ្ធិសេរីភាព ក្នុងការពិនិត្យព្យាបាលដោយមិនយកថ្លៃព្យាបាល។

មាត្រា ៦៤.-

ដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់អ្នកជំងឺ ទន្តពេទ្យទាំងអស់ត្រូវរក្សាទំនាក់ទំនងល្អជានិច្ចជាមួយសមាជិក ទាំងឡាយក្នុងវិជ្ជាជីវៈសុខាភិបាល។ សមាជិកទាំងអស់ត្រូវគោរពឯករាជភាពវិជ្ជាជីវៈទៅវិញទៅមក និង គោរពសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើសរបស់អ្នកជំងឺ។

ជំពូកទី ៥

ការប្រកបវិជ្ជាជីវៈ

ផ្នែកទី ១

គោលការណ៍រួមនៃគ្រប់សណ្ឋានវិជ្ជាជីវៈ

មាត្រា ៦៥.-

ការប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រ គឺជាការងារផ្ទាល់របស់ទន្តពេទ្យម្នាក់ៗ។ ទន្តពេទ្យម្នាក់ៗទទួលខុសត្រូវ ចំពោះសេចក្ដីសម្រេច និងការប្រតិបត្តិទាំងឡាយរបស់ខ្លួន។

មាត្រា ៦៦.-

ជាគោលការណ៍ ទន្តពេទ្យទាំងអស់ត្រូវមាននីតិសម្បទាក្នុងការធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យ ធ្វើវិធីបង្ការ និងធ្វើការ ព្យាបាល។ លើកលែងតែក្នុងកាលៈទេសៈពិសេស ក្នុងវិស័យណាដែលហួសសមត្ថភាព បទពិសោធន៍ និង មធ្យោបាយដែលមាន ទន្តពេទ្យមិនត្រូវផ្ដើមធ្វើ ឬបន្តការថែទាំ ឬសរសេរវេជ្ជបញ្ជាផ្សេងៗឡើយ។

មាត្រា ៦៧.-

នៅកន្លែងប្រកបវិជ្ជាជីវៈ ទន្តពេទ្យត្រូវតែមានកន្លែងធ្វើការសមរម្យ មានបន្ទប់ត្រឹមត្រូវដែលអាចរក្សាការសម្ងាត់វិជ្ជាជីវៈបាន និងមានមធ្យោបាយបច្ចេកទេសគ្រប់គ្រាន់សមស្របទៅនឹងប្រភេទកិច្ចការដែលទន្តពេទ្យត្រូវធ្វើ ឬស្របទៅនឹងប្រជាពលរដ្ឋដែលទន្តពេទ្យទទួលខុសត្រូវ ។ ទន្តពេទ្យត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នជាពិសេសទៅលើការរម្ងាប់មេរោគ និងការកាត់ផ្តាច់ការចម្លងមេរោគនៃឧបករណ៍ សម្ភារៈពេទ្យដែលប្រើប្រាស់ ព្រមទាំងការបំបាត់កាកសំណល់ទន្តសាស្ត្រ តាមនីតិវិធីនៃបទបញ្ជា ។

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវប្រកបវិជ្ជាជីវៈនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលធ្វើឱ្យខូចគុណភាពនៃការថែទាំ និងសកម្មភាពទន្តសាស្ត្រ ឬធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់សន្តិសុខ និងសុវត្ថិភាពរបស់អ្នកជំងឺ ។

ទន្តពេទ្យត្រូវត្រួតពិនិត្យសមត្ថភាព និងទទួលខុសត្រូវលើអ្នកដែលបានចូលរួមការងារជាមួយ ។

មាត្រា ៦៨.-

ទន្តពេទ្យត្រូវធ្វើយ៉ាងណាឱ្យអ្នកជំនួយការរបស់ខ្លួនបានយល់ដឹងអំពីកាតព្វកិច្ចក្នុងការរក្សាការសម្ងាត់វិជ្ជាជីវៈ និងគោរពតាម ។ ទន្តពេទ្យត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នកុំឱ្យអ្នកនៅជុំវិញខ្លួនធ្វើឱ្យលេចធ្លាការសម្ងាត់តាមរយៈលិខិតឆ្លើយឆ្លងវិជ្ជាជីវៈ ។

មាត្រា ៦៩.-

ទន្តពេទ្យត្រូវការពារនឹងការទម្លាយអាថ៌កំបាំងនៃឯកសារ និងព័ត៌មានវេជ្ជសាស្ត្ររបស់អ្នកជំងឺដែលទន្តពេទ្យបានថែទាំ ឬពិនិត្យព្យាបាល ទោះបីឯកសារទាំងនោះមានអត្ថន័យ និងអត្ថប្រយោជន៍យ៉ាងណាក៏ដោយ លើកលែងតែមានបទប្បញ្ញត្តិផ្ទុយពីនេះ ។

នៅពេលដែលត្រូវប្រើប្រាស់បទពិសោធន៍ ឬឯកសាររបស់ខ្លួនក្នុងគោលបំណងផ្សព្វផ្សាយវិទ្យាសាស្ត្រ ឬបង្ហាត់បង្រៀន ទន្តពេទ្យត្រូវធ្វើយ៉ាងណាកុំឱ្យអត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកជំងឺត្រូវគេដឹង បើមិនដូច្នេះទេត្រូវសុំការអនុញ្ញាតពីសាមីអ្នកជំងឺ ។

មាត្រា ៧០.-

ការប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រដែលមិនមានទីតាំងច្បាស់លាស់ត្រូវហាមឃាត់ លើកលែងតែមានការអនុញ្ញាតក្នុងផលប្រយោជន៍សុខាភិបាលសាធារណៈ ។

មាត្រា ៧១.-

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវប្រើរហស្សនាមដើម្បីប្រកបមុខរបរទន្តសាស្ត្រឡើយ ។

មាត្រា ៧២.-

ការចេញវិញ្ញាបនបត្រពេទ្យ សំបុត្របញ្ជាក់ និងឯកសារផ្សេងៗត្រូវបានកំណត់ដោយច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិជាធរមាន។

វិញ្ញាបនបត្រ វេជ្ជបញ្ជា សំបុត្របញ្ជាក់ ឬឯកសារទាំងអស់ដែលចេញដោយទន្តពេទ្យ ត្រូវសរសេរជាខ្មែរឱ្យបានច្បាស់លាស់ ងាយអាន ដោយមានថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ និងមានហត្ថលេខារបស់ទន្តពេទ្យ។ ទន្តពេទ្យអាចប្រគល់ឱ្យអ្នកជំងឺនូវ ឯកសារបកប្រែជាភាសាបរទេសណាមួយ ។

មាត្រា ៧៣.-

ក្នុងក្របខណ្ឌធានានិរន្តរភាពនៃការថែទាំ ទន្តពេទ្យមានករណីយកិច្ចចូលរួមយាមកាមនៅពេលថ្ងៃ និងពេលយប់។ ប៉ុន្តែក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត អាចអធ្យាស្រ័យបានជាយថាហេតុដោយយោងទៅតាមអាយុ សុខភាព និងលក្ខខណ្ឌប្រកបមុខរបររបស់ទន្តពេទ្យ ។

មាត្រា ៧៤.-

កាលណាទន្តពេទ្យត្រូវចូលរួមនៅក្នុងសេវាយាមកាម សេវាសង្គ្រោះបន្ទាន់ ឬត្រូវបានតម្រូវឱ្យបំពេញកាតព្វកិច្ចអ្វីមួយ ទន្តពេទ្យត្រូវធ្វើយ៉ាងណាឱ្យទៅដល់កន្លែងយ៉ាងឆាប់បំផុត ។

ដើម្បីសម្រួលបេសកកម្មនេះ ទន្តពេទ្យត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបិទស្លាក " ទន្តពេទ្យសង្គ្រោះបន្ទាន់ " នៅលើកញ្ចក់មុខរថយន្តរបស់ខ្លួន ហើយត្រូវបកស្លាកនេះវិញនៅពេលដែលការចូលរួមសង្គ្រោះបន្ទាន់ ត្រូវបានបញ្ចប់ ។

ទន្តពេទ្យសង្គ្រោះត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានដល់ទន្តពេទ្យព្យាបាលរបស់អ្នកជំងឺ អំពីអន្តរាគមន៍របស់ខ្លួនស្របតាមលក្ខខណ្ឌដែលមានចែងក្នុងមាត្រា៥៥ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

មាត្រា ៧៥.-

ការបញ្ជាក់មួយចំនួនដែលទន្តពេទ្យទទួលបានការអនុញ្ញាតឱ្យដាក់នៅលើក្រដាសវេជ្ជបញ្ជាមាន ៖

១- នាមត្រកូល នាមខ្លួន អាសយដ្ឋានវិជ្ជាជីវៈ លេខទូរសព្ទ និងទូរសារ និងអ៊ីម៉ែល ថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ និងម៉ោងទទួលពិគ្រោះ ។

២- ឈ្មោះទន្តពេទ្យទាំងអស់ ប្រសិនបើទន្តពេទ្យប្រកបមុខរបរជាក្រុម ។

៣- ស្ថានភាពរបស់ទន្តពេទ្យចំពោះអង្គការ ឬក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងជំងឺ ប្រសិនបើមាន ។

៤- គុណវុឌ្ឍិ ដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយគណៈទន្តពេទ្យកម្ពុជា និងក្រសួងសុខាភិបាល ។

មាត្រា ៧៦.-

ការបញ្ជាក់មួយចំនួនដែលទន្តពេទ្យ បានទទួលការអនុញ្ញាតឱ្យចុះក្នុងសៀវភៅផ្សព្វផ្សាយសម្រាប់សាធារណជនគឺ ÷

១- នាមត្រកូល នាមខ្លួន អាសយដ្ឋានវិជ្ជាជីវៈ លេខទូរសព្ទ និងទូរសារ និងអ៊ីម៉ែល ថ្ងៃ និងម៉ោងទទួលពិគ្រោះ ។

២- ស្ថានភាពរបស់ទន្តពេទ្យចំពោះអង្គការ ឬក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងជំងឺប្រសិនបើមាន ។

៣- គុណវុឌ្ឍិ សញ្ញាបត្រសិក្សាឯកទេស និងសមត្ថភាពផ្សេងៗដែលទទួលស្គាល់ដោយគណៈទន្តពេទ្យកម្ពុជា និងក្រសួងសុខាភិបាល ។

មាត្រា ៧៧.-

សញ្ញាបញ្ជាក់មួយចំនួន ដែលទន្តពេទ្យបានទទួលការអនុញ្ញាតឱ្យសរសេរនៅលើស្លាកកន្លែងធ្វើការមាន ÷

នាមត្រកូល នាមខ្លួន លេខទូរសព្ទ ថ្ងៃ និងម៉ោងទទួលពិគ្រោះ ស្ថានភាពផ្ទាល់ខ្លួនចំពោះអង្គការ ឬក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងជំងឺ សញ្ញាបត្រ មុខងារ និងគុណវុឌ្ឍិ ដែលទទួលស្គាល់ដោយគណៈទន្តពេទ្យកម្ពុជា និងក្រសួងសុខាភិបាល ។

ស្លាកមួយអាចដាក់នៅមុខទ្វារចូលអាគារ និងមួយទៀតនៅមាត់ទ្វារបន្ទប់ពិគ្រោះជំងឺក្នុងភាពសមរម្យសម្រាប់វិជ្ជាជីវៈ ។

មាត្រា ៧៨.-

នៅពេលបើកទីតាំងថ្មី ឬមានការផ្លាស់ប្តូរមុខជំនាញ ទន្តពេទ្យអាចផ្សាយដំណឹងតាមសារព័ត៌មានបាន ដោយពុំមានលក្ខណៈជាការឃោសនា។ អត្ថបទ និងរបៀបផ្សាយត្រូវផ្ញើទៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ឱ្យបានជ្រាបជាមុន។

មាត្រា ៧៩.-

ការប្រកបមុខរបរទន្តសាស្ត្រ ទោះស្ថិតនៅក្រោមរូបភាពណាក៏ដោយ នៅក្នុងសហគ្រាស នៅក្នុងសមូហភាព ឬនៅក្នុងស្ថាប័នដែលស្ថិតក្នុងដែនអនុវត្តនៃច្បាប់ការងារ ត្រូវតែធ្វើឡើងក្រោមកិច្ចសន្យាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ។

កិច្ចសន្យានោះត្រូវកំណត់ឱ្យច្បាស់លាស់អំពីសិទ្ធិ និងកាតព្វកិច្ចរវាងភាគីនៃកិច្ចសន្យា។

កិច្ចសន្យាទាំងអស់ ត្រូវអនុវត្តតាមច្បាប់ស្តីពីការងាររបស់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ហើយត្រូវផ្ញើជូនទៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត មួយច្បាប់ដើម្បីតម្កល់ទុក។

មាត្រា ៨០.-

ការប្រកបមុខរបរទន្តសាស្ត្រ ទោះស្ថិតនៅក្នុងរូបភាពណាក៏ដោយ ទាំងនៅក្នុងស្ថាប័នរដ្ឋ នៅក្នុងសមូហភាព ឬទាំងនៅក្នុងគ្រឹះស្ថានសាធារណៈត្រូវតែធ្វើឡើងក្រោមកិច្ចសន្យាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ លើកលែងតែទន្តពេទ្យនោះជាភ្នាក់ងារស្របច្បាប់របស់រដ្ឋ របស់សមូហភាព ឬរបស់គ្រឹះស្ថានសាធារណៈ។

ទន្តពេទ្យត្រូវបញ្ជូនគម្រោងកិច្ចសន្យានោះមួយច្បាប់ ទៅយុត្តាធិការមានសមត្ថកិច្ចនៃក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យដើម្បីតម្កល់ទុក។

ផ្នែកទី ២

ការប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រឯកជន

មាត្រា ៨១.-

ជាគោលការណ៍ ទន្តពេទ្យម្នាក់ត្រូវមានបន្ទប់ពិគ្រោះជំងឺតែមួយកន្លែង។

ទន្តពេទ្យអាចមានបន្ទប់ពិគ្រោះជំងឺជាសាខាមួយទៀតបាន កាលណាទន្តពេទ្យនោះអាចទទួលពិគ្រោះតាមធម្មតា និងយ៉ាងទៀងទាត់នៅក្នុងបន្ទប់សាខានោះ។ ការបង្កើត ឬការរក្សាទុកបន្ទប់ពិគ្រោះជាសាខាក្រោមរូបភាពណាក៏ដោយ នឹងអាចធ្វើទៅបានលុះត្រាតែមានការអនុញ្ញាតពីក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យសាមី។

ការអនុញ្ញាតនេះធ្វើទៅបាន បើទន្តពេទ្យម្នាក់ទៀតដែលមានជំនាញដូចគ្នាស្ថិតនៅឆ្ងាយ មិនអាចបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់អ្នកជំងឺ ដោយធានាបាននូវភាពបន្ទាន់ គុណភាព និងនិរន្តរភាពនៃការថែទាំ ។

ការអនុញ្ញាតក៏ត្រូវតែធានាឆ្លើយតបនឹងភាពបណ្តោះអាសន្ន ធានាគុណភាព និងផ្តល់និរន្តរភាពនៃការថែទាំ ។

ការអនុញ្ញាតត្រូវផ្តល់ចំពោះអ្នកសុំ និងមិនអាចផ្ទេរឱ្យអ្នកផ្សេងឡើយ ។

ការអនុញ្ញាតនេះមានកំណត់ត្រឹមតែ ០៣ (បី) ឆ្នាំ និងអាចបន្តបានលុះត្រាតែបានទទួលការអនុញ្ញាតជាថ្មីពីក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ។

ការអនុញ្ញាតអាចត្រូវដកយកវិញនៅគ្រប់ពេលវេលា ពិសេសនៅពេលមានទន្តពេទ្យម្នាក់ទៀតដែលមានសមត្ថភាពដូចគ្នាមកបើកទីតាំង ដើម្បីបម្រើសេចក្តីត្រូវការរបស់អ្នកជំងឺនៅទីនោះ ។

ក្នុងករណីណាក៏ដោយ ទន្តពេទ្យម្នាក់មិនអាចមានបន្ទប់ពិគ្រោះជាសាខាលើសពីមួយកន្លែងទេ ។

មាត្រា ៨២.-

ទន្តពេទ្យ ឬនិស្សិតអន្តេវាសិកទន្តសាស្ត្រ ដែលបានធ្វើការជំនួសសហភាគរៈណាមួយអស់រយៈពេល ០៣ (បី) ខែ យ៉ាងតិច មិនត្រូវបើកបន្ទប់ពិគ្រោះជំងឺមុនរយៈពេល ០២ (ពីរ) ឆ្នាំ នៅទីតាំងដែលអាចបង្កឱ្យមានការប្រកួតប្រជែងផ្ទាល់ជាមួយទន្តពេទ្យដែលខ្លួនបានជំនួស និងជាមួយទន្តពេទ្យដែលកំពុងរួមការងារជាមួយទន្តពេទ្យដែលខ្លួនបានជំនួស លើកលែងតែមានការយល់ព្រមពីភាគីទាំងអស់ដោយត្រូវជូនដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ។

ក្នុងករណីភាគីទាំងអស់មិនឯកភាពគ្នា ការបើកទីតាំងពុំត្រូវទទួលបានការអនុញ្ញាតពីក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ទេ ។

មាត្រា ៨៣.-

ចំពោះទន្តពេទ្យដែលបានការអនុញ្ញាតឱ្យប្រកបវិជ្ជាជីវៈ ការប្រើប្រាស់ទន្តពេទ្យ ឬនិស្សិតទន្តសាស្ត្រម្នាក់ ឬច្រើននាក់ នៅក្នុងបន្ទប់ពិគ្រោះជំងឺដើម្បីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ត្រូវបានហាមឃាត់ ។

ប៉ុន្តែទន្តពេទ្យអាចហៅរកជំនួយ ក្នុងករណីមានអ្នកជំងឺច្រើនហួសហេតុនៅក្នុងតំបន់ណាមួយជាកំណត់ ។

នៅក្នុងយថាហេតុនេះ បើអ្នកជំនួយជាទន្តពេទ្យ ត្រូវសុំការអនុញ្ញាតពីក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត បើអ្នកជំនួយជានិស្សិតទន្តសាស្ត្រ ត្រូវសុំការអនុញ្ញាតតាមលក្ខខណ្ឌកំណត់ដោយច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិជាធរមាន ។

បទប្បញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះ មិនបានហាមឃាត់ការបំពេញកម្មសិក្សាបណ្តុះបណ្តាលសាកលវិទ្យាល័យដល់និស្សិតទន្តសាស្ត្រជាមួយទន្តពេទ្យប្រតិបត្តិ ដែលស្ថិតនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌកំណត់នៃច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិជាធរមានឡើយ ។

មាត្រា ៨៤.-

ដោយបដិប្បញ្ញត្តិក្នុងកថាខណ្ឌទី១ ក្នុងមាត្រា៨២ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ទន្តពេទ្យអាចត្រូវបានជំនួយក្នុងការងាររបស់ខ្លួន ដោយទន្តពេទ្យម្នាក់ទៀតនៅក្នុងកាលៈទេសៈពិសេសផ្ទាល់ខ្លួន ដូចជាក្នុងពេលមានការរាតត្បាតនៃជំងឺឆ្លង ឬសុខភាពរបស់ទន្តពេទ្យនោះតម្រូវឱ្យធ្វើ ។

ការអនុញ្ញាតត្រូវមានការយល់ព្រមពិសេសពីក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត សម្រាប់រយៈពេល ០៣ (បី) ខែ និងអាចបន្តតាមយថាហេតុ ។

មាត្រា ៨៥.-

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យសហភាតរៈណាម្នាក់កាន់កាប់បន្ទប់ពិគ្រោះជំងឺរបស់ខ្លួនឡើយ ។

ប៉ុន្តែក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យអាចអនុញ្ញាតសម្រាប់រយៈពេល ០៣ (បី) ខែ ឬបន្ត ០៣ (បី) ខែម្តងទៀត តាមយថាហេតុឱ្យទន្តពេទ្យម្នាក់កាន់កាប់បន្ទប់ពិគ្រោះជំងឺរបស់សហភាតរៈដែលបានទទួលមរណៈភាព ។

មាត្រា ៨៦.-

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវតាំងទីពិគ្រោះជំងឺនៅក្នុងអាគារមួយដែលមានសហភាតរៈម្នាក់កំពុងប្រកបវិជ្ជាជីវៈជំនាញដូចគ្នានោះឡើយ បើពុំមានការយល់ព្រមពីសហភាតរៈនេះ ឬពុំបានទទួលការអនុញ្ញាតពីក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ទេ ។

មាត្រា ៨៧.-

សមាគម ឬក្រុមហ៊ុនទន្តពេទ្យដើម្បីប្រកបមុខរបរវិជ្ជាជីវៈ ត្រូវតែប្រព្រឹត្តិទៅក្រោមកិច្ចសន្យាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដែលគោរពឯករាជភាពវិជ្ជាជីវៈរបស់ទន្តពេទ្យម្នាក់ៗ ។

គម្រោងកិច្ចសន្យា និងលិខិតពាក់ព័ន្ធ ត្រូវបញ្ជូនទៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ដើម្បីពិនិត្យភាពសមស្របជាមួយនឹងបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃអនុក្រឹត្យនេះ ព្រមជាមួយនឹង ខ សំខាន់ៗជាសារវន្តនៃកិច្ចសន្យាគំរូដែលបានរៀបចំឡើងដោយគណៈទន្តពេទ្យជាតិប្រសិនបើមាន ដើម្បីឆ្លើយតបក្នុងរយៈពេល ០១ (មួយ)ខែ បើមិនឆ្លើយតបទេចាត់ទុកថាបានទទួលការឯកភាព។

មាត្រា ៨៨.-

ទន្តពេទ្យមិនត្រូវទទួលកិច្ចសន្យាដែលមាន ខ ណាមួយចំណុះការបង្កើនផលប្រយោជន៍របស់រូបវន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គលណាមួយ ដើម្បីទទួលការផ្តល់រង្វាន់ ឬរយៈពេលនៃកិច្ចសន្យា ហើយដែលអាចបង្កផលវិបាកប៉ះពាល់ដល់ឯករាជភាពក្នុងការសម្រេច ឬដល់គុណភាពនៃការថែទាំរបស់ទន្តពេទ្យ។

មាត្រា ៨៩.-

នៅក្នុងមន្ទីរពិគ្រោះ និងព្យាបាលជំងឺមាត់ធ្មេញដែលមានទន្តពេទ្យច្រើននាក់ធ្វើការរួមគ្នា ការអនុវត្តការងារទន្តពេទ្យត្រូវស្ថិតនៅជាការងាររបស់បុគ្គលផ្ទាល់ ទោះស្ថិតនៅក្រោមលក្ខន្តិកៈគតិយុត្តណាក៏ដោយ។ ទន្តពេទ្យប្រតិបត្តិម្នាក់ៗត្រូវរក្សាឯករាជភាពវិជ្ជាជីវៈ។

សិទ្ធិជ្រើសរើសទន្តពេទ្យព្យាបាលរបស់អ្នកជំងឺ ត្រូវតែបានគោរព។

ទន្តពេទ្យម្នាក់ៗអាចប្រើក្រដាសស្លាកដែលមានសញ្ញារបស់សមាគម ឬក្រុមហ៊ុនដែលទន្តពេទ្យនោះជាសមាជិក។ ហត្ថលេខារបស់ទន្តពេទ្យត្រូវអមដោយឈ្មោះ និងមានអាសយដ្ឋានភ្ជាប់ជាមួយ។

មាត្រា ៩០.-

នៅក្នុងសមាគមទន្តពេទ្យ និងនៅក្នុងមន្ទីរពិគ្រោះ និងព្យាបាលជំងឺមាត់ធ្មេញ ការបែងចែកចំនួនទឹកប្រាក់រកបានរវាងទន្តពេទ្យ ត្រូវកំណត់ដោយកិច្ចសន្យា ឬលក្ខន្តិកៈរបស់ខ្លួន។

ផ្នែកទី ៣

ការប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រមានប្រាក់បៀវត្ស

មាត្រា ៩១.-

ទន្តពេទ្យណាម្នាក់ដែលបានយល់ព្រមប្រកបវិជ្ជាជីវៈ ក្រោមកិច្ចសន្យា ឬលក្ខន្តិកៈជាមួយរដ្ឋ ជាមួយសមូហភាព ឬជាមួយអង្គការសាធារណៈ ឬឯកជនត្រូវប្រកាន់យកករណីយកិច្ច និងកាតព្វកិច្ចក្នុងការរក្សាការសម្ងាត់វិជ្ជាជីវៈរបស់ខ្លួន។

ទោះស្ថិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ ទន្តពេទ្យមិនត្រូវទទួលការដាក់កម្រិតទៅលើឯករាជភាពក្នុងការប្រកបវិជ្ជាជីវៈរបស់ខ្លួនពីសំណាក់រូបវន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គលណាមួយ ឬពីអង្គការដែលជានិយោជករបស់ទន្តពេទ្យនោះឡើយ ។ ជានិច្ចកាល ទន្តពេទ្យត្រូវបំពេញការងារដោយឱ្យអាទិភាពទៅលើផលប្រយោជន៍សុខាភិបាលសាធារណៈ ទៅលើផលប្រយោជន៍ និងសុវត្ថិភាពរបស់អ្នកធ្វើការនៅក្នុងសហគ្រាស ឬសមូហភាពដែលទន្តពេទ្យនោះប្រកបមុខរបរ ។

មាត្រា ៩២.-

ក្នុងករណីណាក៏ដោយ ទន្តពេទ្យមានប្រាក់បៀវត្សមិនអាចទទួលប្រាក់រង្វាន់ ដោយសម្អាងលើបទដ្ឋានផលិត លើបទដ្ឋានទិន្នផល ឬកិច្ចចាត់ចែងផ្សេងទៀតទេ បើប្រាក់រង្វាន់នោះអាចបណ្តាលឱ្យបាត់បង់ឯករាជភាព ឬធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់គុណភាពនៃការថែទាំ ។

មាត្រា ៩៣.-

ទន្តពេទ្យដែលប្រកបមុខរបរនៅក្នុងសេវាឯកជន ឬសេវាសាធារណៈក្នុងការថែទាំ ឬការពារជំងឺមិនអាចប្រើប្រាស់មុខងារនេះដើម្បីបង្កើនអតិថិជនរបស់ខ្លួនឡើយ ។

មាត្រា ៩៤.-

ទន្តពេទ្យដែលទទួលខុសត្រូវសេវាទន្តសាស្ត្របង្ការចំពោះសមូហភាពណាមួយ ពុំមានសិទ្ធិធ្វើការព្យាបាលឱ្យសមូហភាពនោះឡើយ លើកលែងតែក្នុងករណីបន្ទាន់ ឬកំណត់ដោយបទប្បញ្ញត្តិជាធរមាន ។ គ្រូពេទ្យនេះត្រូវបញ្ជូនអ្នកជំងឺទៅគ្រូពេទ្យព្យាបាល ឬគ្រូពេទ្យណាមួយផ្សេងទៀតដែលចាត់តាំងឡើងដោយសមូហភាពនោះ ។

ផ្នែកទី ៤
ការប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រត្រួតពិនិត្យ

មាត្រា ៩៥.-

ទន្តពេទ្យទទួលបន្ទុកទន្តសាស្ត្រត្រួតពិនិត្យមិនអាចធ្វើជាទន្តពេទ្យបង្ការផង ជាទន្តពេទ្យព្យាបាលផងលើអ្នកជំងឺដែលទន្តពេទ្យនោះត្រូវត្រួតពិនិត្យ លើកលែងតែក្នុងស្ថានភាពបន្ទាន់ ។

ការហាមប្រាមនេះធ្វើឡើងចំពោះសមាជិកនៃគ្រួសារអ្នកជំងឺដែលរស់នៅជាមួយគ្នា និងចំពោះសមាជិកនៃសមូហភាព ប្រសិនបើទន្តពេទ្យនោះធ្វើការនៅក្នុងសមូហភាព ។

មាត្រា ៩៦.-

នៅក្នុងតំណែងនៃបេសកកម្ម ទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យត្រូវហ៊ានបដិសេធ ប្រសិនបើយល់ឃើញថាសំណួរដែលចោទសួរមិនស្ថិតនៅក្នុងបច្ចេកទេសទន្តសាស្ត្រ មិនស្ថិតនៅក្នុងសមត្ថភាពនៅក្នុងលទ្ធភាពរបស់ទន្តពេទ្យ ឬដែលអាចជំរុញទន្តពេទ្យនោះឱ្យប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹងបទបញ្ញត្តិផ្សេងៗនៃអនុក្រឹត្យនេះ។

មាត្រា ៩៧.-

ទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យ ត្រូវបញ្ជាក់ប្រាប់អ្នកជំងឺដែលត្រូវត្រួតពិនិត្យអំពីបេសកកម្ម និងអំពីក្របខណ្ឌច្បាប់ដែលបេសកកម្មនេះត្រូវអនុវត្ត និងកំណត់ព្រំដែនរបស់ខ្លួន។

ទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យ ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការនិយាយស្តីរបស់ខ្លួន និងមិនត្រូវបញ្ចេញការសម្ងាត់ ឬមិនត្រូវធ្វើអត្ថាធិប្បាយអំពីបេសកកម្ម។

ទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យមិនត្រូវលំអៀងក្នុងការសន្និដ្ឋាន។

មាត្រា ៩៨.-

ទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យ មិនត្រូវជ្រៀតជ្រែកក្នុងការព្យាបាល ឬកែប្រែការព្យាបាលឡើយ លើកលែងតែមានបទប្បញ្ញត្តិផ្ទុយពីនេះកំណត់ដោយច្បាប់។ ក្នុងពេលកំពុងពិនិត្យ បើទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យមិនយល់ស្របនឹងទន្តពេទ្យព្យាបាលទៅលើការធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យទៅលើបុរេនិមិត្ត ឬបានយល់ឃើញថាទន្តពេទ្យព្យាបាលមិនបានគិតដល់កត្តាសំខាន់ និងមិនមានប្រយោជន៍ក្នុងការព្យាបាល ទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យត្រូវជម្រាបទន្តពេទ្យព្យាបាលដោយផ្ទាល់។ ក្នុងករណីជួបការលំបាកចំពោះបញ្ហានេះ ទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យអាចស្នើយោបល់ទៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត។

មាត្រា ៩៩.-

ទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យ ត្រូវរក្សាការសម្ងាត់ចំពោះរដ្ឋអំណាច ឬអង្គភាពដែលបានអញ្ជើញឱ្យមកធ្វើការងារនេះ។ ទន្តពេទ្យត្រួតពិនិត្យអាចផ្តល់ដល់រដ្ឋអំណាច ឬអង្គភាពទាំងនោះតែសេចក្តីសន្និដ្ឋានលើវិស័យរដ្ឋបាល ដោយមិនចាំបាច់បញ្ជាក់អំពីមូលហេតុផ្នែកទន្តសាស្ត្រទេ។

ព័ត៌មានទន្តសាស្ត្រដែលមានឈ្មោះ ឬដែលអាចឱ្យគេស្គាល់ឈ្មោះនៅក្នុងសំណុំឯកសារដែលរៀបរៀងឡើងដោយទន្តពេទ្យនោះ មិនអាចត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យអ្នកក្រៅសេវាទន្តសាស្ត្រ រដ្ឋអំណាច ឬអង្គភាពណាមួយឡើយ ។

ផ្នែកទី ៥
ការប្រកបវិជ្ជាជីវៈទន្តសាស្ត្រកោសលវិច័យ

មាត្រា ១០០.-

ទន្តពេទ្យម្នាក់មិនអាចធ្វើជាទន្តពេទ្យកោសលវិច័យផង ធ្វើជាទន្តពេទ្យព្យាបាលផង ចំពោះអ្នកជំងឺដដែលបានឡើយ ។ ទន្តពេទ្យមិនត្រូវទទួលបេសកកម្មកោសលវិច័យដែលជាប់ទាក់ទងនឹងផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួនផ្ទាល់ របស់អ្នកជំងឺណាម្នាក់ របស់សាច់ញាតិ របស់មិត្តភក្តិ ឬរបស់សមូហភាពដែលតែងត្រូវការសេវារបស់ទន្តពេទ្យនោះ ។

មាត្រា ១០១.-

នៅក្នុងតំណែងនៃបេសកកម្ម ទន្តពេទ្យកោសលវិច័យត្រូវហ៊ានបដិសេធ ប្រសិនបើយល់ឃើញថា សំណួរដែលចោទសួរមិនស្ថិតនៅក្នុងបច្ចេកទេសទន្តសាស្ត្រ មិនស្ថិតនៅក្នុងសមត្ថភាព ឬនៅក្នុងលទ្ធភាពរបស់ទន្តពេទ្យ ឬដែលអាចជំរុញទន្តពេទ្យនោះឱ្យប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹងបទប្បញ្ញត្តិផ្សេងៗនៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

មាត្រា ១០២.-

មុននឹងចាប់ផ្តើមអនុវត្តកោសលវិច័យ ទន្តពេទ្យកោសលវិច័យ ត្រូវប្រាប់អ្នកដែលត្រូវពិនិត្យអំពីបេសកកម្ម និងក្របខណ្ឌច្បាប់ដែលទន្តពេទ្យត្រូវមានមតិ ។

មាត្រា ១០៣.-

ក្នុងការសរសេររបាយការណ៍ ទន្តពេទ្យកោសលវិច័យត្រូវបង្ហាញតែវត្ថុធាតុដែលអាចផ្តល់ចម្លើយចំពោះសំនួរដែលបានលើកឡើង ។ ក្រៅពីនេះទន្តពេទ្យកោសលវិច័យ មិនត្រូវបង្ហាញអ្វីទាំងអស់ដែលទន្តពេទ្យបានដឹងនៅក្នុងពេលធ្វើកោសលវិច័យនោះ ។

ទន្តពេទ្យកោសលវិច័យត្រូវបញ្ជាក់ថា បានបំពេញបេសកកម្មដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ ។

ជំពូកទី ៦
បទប្បញ្ញត្តិផ្សេងៗ

មាត្រា ១០៤.-

នៅពេលសុំចុះឈ្មោះនៅក្នុងបញ្ជី ទន្តពេទ្យទាំងអស់ត្រូវបញ្ជាក់នៅចំពោះមុខក្រុមប្រឹក្សាគណៈ

ទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ថាបានយល់ដឹងពីអនុក្រឹត្យស្តីពីក្រមសីលធម៌ទន្តពេទ្យនេះរួចហើយ ហើយសន្យាក្រោមសម្បថ និងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរថា គោរពតាមក្រមសីលធម៌នេះ ។

មាត្រា ១០៥.-

សេចក្តីបញ្ជាក់មិនត្រឹមត្រូវ ឬមិនពេញលេញដោយចេតនាធ្វើឡើងជូនក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ដោយទន្តពេទ្យម្នាក់អាចនាំឱ្យមានការចោទប្រកាន់ខាងវិន័យ ។

មាត្រា ១០៦.-

ទន្តពេទ្យដែលកែប្រែលក្ខខណ្ឌនៃការប្រកបមុខរបរ ឬបោះបង់ចោលការប្រកបមុខរបរត្រូវជូនដំណឹងទៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត។ ក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត ទទួលដឹងឮការកែប្រែនេះ និងជូនដំណឹងទៅក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យជាតិ ។

មាត្រា ១០៧.-

សេចក្តីសម្រេចទាំងឡាយរបស់គណៈទន្តពេទ្យគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ ក្នុងការអនុវត្តតាមអនុក្រឹត្យនេះត្រូវតែមានមូលហេតុច្បាស់លាស់ ។

មាត្រា ១០៨.-

សេចក្តីសម្រេចរបស់ក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យរាជធានី ខេត្ត អាចត្រូវបានធ្វើឡើងវិញ ឬត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈដោយក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យជាតិ ដោយបញ្ញត្តិ ឬតាមសំណូមពរពីសាមីជនពាក់ព័ន្ធ។ សំណូមពរនេះត្រូវធ្វើឡើងក្នុងរយៈពេល ០២ (ពីរ) ខែក្រោយបានទទួលសេចក្តីសម្រេច។

មាត្រា ១០៩.-

ក្រុមប្រឹក្សាគណៈទន្តពេទ្យគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ មានភារកិច្ចឃ្លាំមើលការគោរពប្រតិបត្តិតាមបទប្បញ្ញត្តិទាំងនេះ។ អ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើសចំពោះបទប្បញ្ញត្តិនៃអនុក្រឹត្យនេះត្រូវទទួលទោសតាមច្បាប់ និងបទប្បញ្ញត្តិជាធរមាន។

ជំពូកទី ៧

អវសាន្ត ប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ១១០.-

បទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយណា ដែលផ្ទុយនឹងអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវទុកជានិរាករណ៍។

មាត្រា ១១១.-

រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកទីស្តីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រី រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសុខាភិបាល រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងការងារនិងបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអភិវឌ្ឍន៍ជនបទ រដ្ឋមន្ត្រី រដ្ឋលេខាធិការគ្រប់ក្រសួង ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ត្រូវទទួលអនុវត្តអនុក្រឹត្យនេះ ចាប់ពីថ្ងៃចុះហត្ថលេខាតទៅ ។

ធ្វើនៅរាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ២៩ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០០៩

នាយករដ្ឋមន្ត្រី

សម្តេចអគ្គមហាសេនាបតីតេជោ ហ៊ុន សែន

កន្លែងទទួល

- -ក្រសួងព្រះបរមរាជវាំង
- -អគ្គលេខាធិការដ្ឋានក្រុមប្រឹក្សាធម្មនុញ្ញ
- -អគ្គលេខាធិការដ្ឋានព្រឹទ្ធសភា
- -អគ្គលេខាធិការដ្ឋានរដ្ឋសភា
- -អគ្គលេខាធិការដ្ឋានរាជរដ្ឋាភិបាល
- -ខុទ្ទកាល័យសម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រី
- -ខុទ្ទកាល័យឯកឧត្តម លោកជំទាវ ឧបនាយករដ្ឋមន្ត្រី
- -ដូចមាត្រា ១១១
- -រាជកិច្ច
- -ឯកសារ .កាលប្បវត្តិ